

EL BORINOT

Any II-Núm. 44

25 setembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

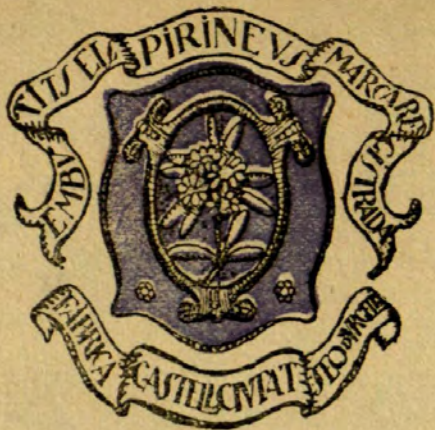

— Nosaltres som més europeus que ells.

—?

— Sí; perquè encara anem més curts.

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINER
— BARCELONA —

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813—S. P.

Establiments **MARAGALL**

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

Aviat

farem una excursió per

IGUALADA

on, segons sembla, hi ha

bastants borinots

BELLA TERRA

Revista gràfica mensual

52 pàgines, profusió de gravats,
coberta de colors.

Art, literatura, modes, actualitats.

Col·laboració dels millors literats i artistes.

Gran riquesa i sumptuositat de presentació.

Preu: 2'50 pessetes

Subscripció: 6 pessetes trimestre;
fora, 6'75 pessetes

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Redacció
i Administració:

Pi, 43, 1.ª, 1.^a

P U N T S D E C A Ç A D O R

La cinegètica és una ciència com qualsevol altra ciència; per capir-la calen condicions apropiades. Així és en tot, àdhuc per matrimoniar-se. D'aquí el dir «qui no sigui bo per casat que... no es casi».

El caçador—com el bon elector—s'ha de llevar de matí; qui es lleva de matí... caça (tingues cura, caixista, a no canviar-me la consonant); deia «qui es lleva de matí caça on vol».

Ja ho diu la cançó popular: «Matinet me'n lleví jo; matinet a punta d'alba». Pren l'escopeta i el gos, sense deixar el sarró—que és un adminicle que fa goig i completa la indumentària esportiva—i cames ajudeu-me. Què dic, ara? Això era en la nostra joventut, vuit o deu anys enrera; ara es va en automòbil al... vedat.

Amb l'arma a la font del braç i barret posat en visera, au!, bosc endins en cerca d'una font... on fer la costellada.

Amb el sarró més buit, i la tripa més plena, un hom es pot dedicar a seguir la gossada que rastreja, ja fa estona, fent córrer l'amo, en lloc de fer córrer conills.

Pim! pam!—crits, grinyols; què ha estat? a veure-ho!

Un dels caçadors més amatents ha sentit remor, ha vist moure's unes ginesteres, aviant, tot seguit, els dos canons, matant... el millor gos de la canilla.

Com que és caçador autèntic no defalleix per això; tant se val! Ha aprofitat el tret. Cada un dels companys s'explica; és clar, explica la veritat. L'un ha apuntat un vol de perdius, que l'han sobtat, ha tirat i... ha perdut el tret. Un altre ha seguit un rastre de conill fins al jaç on... la gata té els petits. No manca qui diu haver vist el senglar i... com que no portava bales, li ha perdonat la vida.

Per ésser bon caçador no es pot ésser humanitari. S'ha de tirar; tirar sempre, enc que sigui contra direcció. El cas es anar tirant, i explicar sopars de duro. Així, diu que ho fan els caçadors d'avui, que en saben més que els altres. Ves; que ho diuen ells mateixos!

Són capaços de caçar tota la Jungla.

FLENDI.

— D'ençà que tinc permís de caça, no caço res.

— Es que has de demanar permís als conills, home!

Un bisbe a 35 cèntims

En un dels nostres passeigs matinals pel mercat de la Boqueria, acabem de fer una descoberta quasi sensacional. Un d'aquests dies anàvem badoquejant, com sempre, quan sentim una veu potent de dona que crida:

—Qui vol un bisbe? A trenta cinc el dono, a trenta cinc!

—Trenta cinc què—preguntem nosaltres, entre escandalitzats i indignats... Trenta cinc mil duros?—La nostra intenció era de minvar, al menys, tot el possible, la irreverència. Convertir un mercat en encant de bisbes, això ni a la Rússia dels Soviets!

Aleshores una peixatera descarada ens respon: —Vaja, beneit: trenta cinc cèntims!

I com que els meus ulls devien prendre un aire d'indignació, continua dient:—Ai, cul de ciri: que no sap què és un bisbe?

—¿...?

—Un cap de lluç, home, un cap de lluç!

EXACTE

APUNTS CINEMATOGRAFICS

A la Rambla, lector, si tens d'anar a raure, prega a Sant Antoni que et guardi de caure;

—
perquè si caus i et desllorigues una mà, et portaran cap al carrer de Barbarà;

—
i si t'hi trenques la crisma, res més segü: de dret al Clínic, que sempre n'hi cap u;

—
i d'aquí, quan t'hauran cantat les absoltes, ja se sap, cap a can Tunis, donant voltes!

—
Tant si et deies, Lluís o bé Celoni, quan entris a la Rambla, noi, prega a Sant Antoni.

J. T. i ONA

5 - "EL BORINOT"

mes ai, mes ai! on trobaré tes cimes
bell Montserrat?
En lloc veuré, ciutat de Barcelona,
ta hermosa Séu,
ni eixos turons, joiells de la corona
que't posà Déu.

III

Adéu, germans; adéusiau mon pare,
no us veuré més!
oh! si al fossar on jau ma dolça mare
jo el llit tingués!
Oh mariners, el vent que me'n desterra
que em fa sofrir!
estic malalt, mes ai! tornau-me a terra,
que hi vull morir!

Mossèn JACINT VERDAGUER

FINS ON ARRIBA L'EIXUT!

—Com és que no cantes?

—Tengo la gola zeca. A ver zi me daa un po-
quíu de caña!

Continuen arreu arreu celebrant-se homenatges al gran
Guimerà. El de Badalona ha estat solemníssim. L'espe-
rit de Guimerà a Badalona té molts devots.

L'EMIGRANT

Dolça Catalunya
pàtria del meu cor,
quant de tu s'allunya
d'enyorança es mor.

I

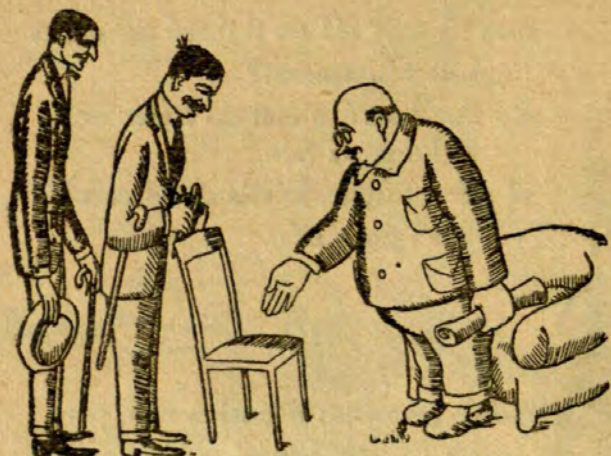
Hermosa vall, breçol de ma infantesa
blanc Pirineu,
margens i rius, ermita al cel suspesa
per sempre adéu!
Arpes del bosc, pinçams i caderneres,
cantau, cantau,
jo dic plorant a boscos i riberes:
—adéusiau!

II

On trobaré tos sanitosos climes,
ton cel daurat?

LA QÜESTIÓ ÉS CAÇAR

INVENT PRODIGIOS

Interessant enterviu amb una primera figura del ram dels caçadors. L'experiència de la vida i dels perdigons. Nova indústria. Prosperitat nacional. Les patents. El secret de l'aparell.

A PROFITANT l'avinentesa d'aquest número, el nostre redactor especialitzat en aquesta mena d'afers, acompanyat del destre Quelus, ha estat a visitar l'extraordinari gènit de la cacera i a la vegada senyor Josep Rocafoguera, del comerç de Barcelona.

* * *

—.....?

—Li diré. No és, precisament, que aquest esport cinegètic estigui a la caiguda, molt al contrari; cada dia és més l'afició, com ho demostren les estadístiques que portem nosaltres, del consum de perdigons. El que hi ha és que les bestioles tenen, cada dia que passa, més experiència de la vida o, millor dit, de la mort, i no es deixen abastar per l'home, com, tan tontament, feien abans, per cap dels procediments bel·licosos emprats, ja en l'antigor, ja avui en dia.

—.....?

—"Naturalmente que sí", que diria el docte president del Sindicat de bacallaners, senyor Daurella. Es clar que es tracta de continuar la tradició de cacera de la nostra terra. El que hi ha és que ara no aniré amb escopeta, ni polaines, ni sarró, ni gossos, ni amb cap d'aquestes eines tan incòmodes. Ara em valdré d'un procediment expeditiu i intensiu per caçar de casa estant, bo i llegint "La Vanguardia".

—.....?

—Sembla que vostè s'ha astorat. Doncs, sí, senyor. Tinc el procediment que el posaré a la pràctica d'ací a pocs dies, i que em donarà uns "pingües" resultats. El número de perdus caçades—car això només va que contra les perdus—serà tan extraordinari, que em permetrà posar una no-

va indústria que contribuirà extraordinàriament a la prosperitat del país.

—.....?

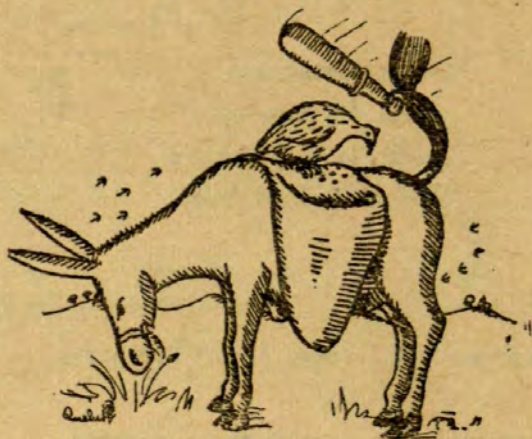
—Vostè ho ha dit. De la conserva de perdus amb cols es tracta. Ara estic estudiant un detall. El del conreu intensiu de la col de Bruselles. Res: una "niñería", que ho tindrè resolt demà, si vull.

—.....?

—Oh! Sí, que ho tinc ben patentat, i per tres o quatre cantons. Miri; ací tinc els plànols.

(Dit això, ens mostrà un seguit de dibuixos que el nostre company aprofità per treure les dades necessàries per completar la informació).

—Veuen? ací hi ha l'instrument principal per la caça. Un ase o un ruc, tantseval. Damunt d'ell es posa una sàrria. Una sàrria senzilla sense cap preparació. Només tindrà un forat, d'uns deu centímetres en quadro, en la part que correspon a l'esquena de l'animaló. En aquest forat es posen llavors i a la cua del ruc es lliga una mà de morter, i ja tenim l'"aparell" a punt de funcionar. Feu anar el ruc a pasturar pel bosc; les perdus, que fugen de l'home, perquè el temen, i del gos, perquè les aborda, no fugen de certs animals, com de l'anfitrión (que no és cap altre, en aquest cas, que el ruc) perquè el consideren inofensiu, i s'hi atansen fins a picar les llavors que porta, el ruquet, a l'esquena; el qual ruquet, en sentir-se la picada, fa ús de la cua, i la mà de morter cau pesant damunt la perdú, que, a la vegada, cau a un dels dos cantons de la sàrria. La resta ja és fàcil de comprendre. L'aparell torna a estar en disposició de funcionar indefinidament.

Ens varem acomiadar tot seguit del nostre amable entrevistat, promentent-li d'ésser-li fidels guardadors del seu secret invent. Tot baixant l'escala, se m'acudí que aquesta pensada devia haver-li vingut estant a l'"Associació", de mans a la pastera, fent el "burro", naturalment.

BIBLIOTECA DE LA PIPA
i Hemeroteca General

**AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR**

SOM UNS ALTRES

FINS suara les extravagàncies més originals semblaven patrimoni dels Estats Units; es veu, però, que a tot arreu les oques tenen bec.

Llegim en una revista editada a Friburg, escrita en anglès i espanyol, que en un indret de Xile es celebrà un míting dins l'aigua. Heu's ací una comodat que no tothom pot donar-se. L'"èpatant" de la nova rau, precisament, a celebrar la reunió submergits en l'element més car de totes les subsistències; car, per les noves que d'aquell llunyà país tenim, estem assabentats que la gent coneix sols alguna aigua mineral que consumeixen els rics, i l'aigua de cop, aplicada com article de primera necessitat per totes les classes socials per tal de guarir-se les conseqüències dels "directes" i altres afalacs amb què mútuament s'obsequien els adoradors de Bacus, que són en majoria.

L'objecte del míting—oh, ironia!—era demanar als poders públics la promulgació d'una llei seca en evitació dels estropicis causats per les begudes alcohòliques als veïns del Pacífic, que res no tenen de pacífics al punt i hora que els comença la bullidera del vi. Sols als americans s'acut de demanar la "seca" dins la mullena.

Nosaltres, en llegir la gasetilla comentada, hem sospitat que no es tractés d'una "réclame" de productes naturals; les "chanchas", els "porotos" o els "duraznos"; ho havem confirmat. Estem convençuts que el més pur patriotisme mou aquells assenyats federals vetlladors per la prosperitat de la nació i dignitat de la raça. Per part nostra un aplaudiment i tota la simpatia.

Mes ara, permetin fer una observació (això és parlar de conferenciant que coneix el ritual); és que celebrar una reunió dins l'aigua és, avui per avui, cosa molt extraordinària? La reunió no es celebrà dins el mar, en cap riu, estany, ni gorc; es diu que la concurrència estava submergida en l'aigua. Bé; submergir-se en l'aigua no és el ma-

QUI NO S'ACONTENTA...

—Ma...! Se m'ha escapat!... Encara millor: l'any que ve, serà més gros!

teix que endinsar-se en l'aigua: Rodejar-se d'aigua equival a una submersió; no fa? Ara bé: els qui tenim de guanyar-nos el pa de cada dia amb la suor del nostre front, a fe que ho sabem prou, i també massa, ço que és estar submergit en un abundós bany de suor, aquest líquid que, en forma d'aigua, segrega el cos humà sotmès a la feixuguesa de certs elements que, atmosfèricament, mateix dominen a l'hivern que a l'istiu.

Aquests capricis fan estralls en molts d'individus; tal es derreteix com un gelat en contacte d'una estufa roent, per causa de les follies termomètriques; altres es cor-fonen davant la "frescura" de certes damiselles i opulentes matrones abillades d'extraordinària "negligé"; etc., etc.

La llei seca, deixem-la pels americans que la demanen; nosaltres demanem prou suar; car, suant com fem, aviat seríem canviats, com si fóssim uns altres. Encara que ja és ben veritat, que som uns altres.

O. B.

SETS I VUIT S

Retallem d'un diari de Madrid:

"Un meritísimo literato català ha vestido con sobrio y certero ropaje castellano la comedia de Ignacio Iglesias, estrenada en Barcelona hace seguramente más de quince años con el título de "Foch nou" (juego nuevo)."

* * *

Un gat rabiós ha mossegat varies persones. Gat i rabiós...

Encara hi ha gent que bada?

* * *

Els veïns de la plaça del Rei, de Mataró, encara exclamen davant la font: Oh, quina font! D'altres diuen: Oh, quin bunyol! D'altres, no tan finament, fan: Oh, quina manera de prendre el pèl! Els qui menys baden són els aficionats a la pilota: al menys hi han trobat aquella copa que l'Iluro va perdre. Oidà!

* * *

Una vegada més, visca allò!...

Aquest "allò" ara vol dir els arbres de la Rambla. N'hi ha una pila que van a desaparèixer.

Però què hi farem! avui fos i demà festa!

* * *

Una corrandà bastant coneguda:

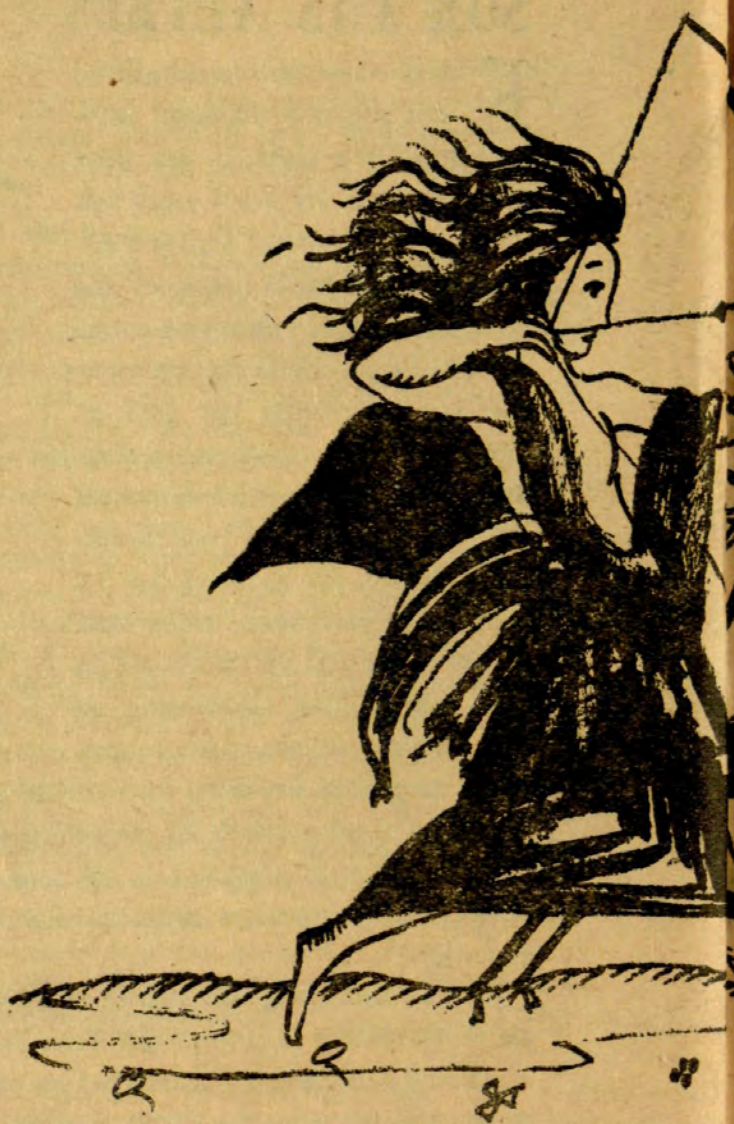
"En Papitu, nas de mico,
ha perdut l'enteniment:
ha tirat sa mare a l'olla,
per tres quartos d'aiguardent!"

* * *

El pa, la carn, el carbó, la llet, el sucre. El sucre, la llet, el carbó, la carn, el pa. Així la roda va rodant.

Ara la tornem a rodar amb el sucre. Quina delícia! I encara diran.

* * *

D

I

A

*Diana, símbol de la nostra Amada;
amb el teu nom, que invoco, jo vull dir
un altre nom que és fresc com l'enramada,
i és olorós, i fort com ara el pi.*

*Enténs de qui vull dir? De la donzella
que passa entre gatoes, peu descalç;
i, enc que com tu és divina i jove i bella,
ara uns vels tapen sos anells reials.*

*Doncs: O Diana, de la faç tan clara,
apunta l'arc; que no et tremoli el cor!
si alguna fera gosa dar-te cara,
que el seu urc pagui amb la roïna mort!*

Biblioteca de Comunicació
Documental i General

*Tu, la valenta i eternal Diana,
coneixes prou el bosc, i els seus matolls:
ves, obre'ns aviat la clariana;
ves, corre amb l'aire nu fins als genolls.*

*Graciosa Diana corredora:
ets, com la lluna, dolça; com la nit,
ahl com la nit ets fina; com l'aurora,
ahl com l'aurora tens rosat el pit.*

*Corre veloç, Diana, no et deturis:
esquinsa amb la sageta els foscels.
Després, vora una font, entre murmuris,
ja donat a nosaltres sense vels!*

ORION

A Sitges corre profusament, per l'estil d'aquella oració famosa que acaba dient: "passa-la a un amic, o si no, et pervindran greus danys", una mena de circular on es llegeix: Anton Benazet Plana, Gaspar Alemany, Antonio Coll Gorina, José Selva Junyent, *Rubricado*; Rafael del Barco y del Puente, Salvador Casamitjana.

Què, dimoni, pot ésser? La solució en la pròxima edició.

* * *

Treballant, i penetrant: l'Adrià Gual ha estat a prendre part en l'homenatge a Guimerà organitzat a Tenerife. En Frederic Longàs, l'eminent pianista, ha estat contractat per donar concerts a Lisboa i Oporto. Un altre llibre: "Divuit poemes", de Jaume Rosquelles i Alessàn.

Treballant, i penetrant.

* * *

Llegim en un diari de Madrid ço que segueix: "Centro automovilista disuelto.—El Centro automovilista de Prat de Llobregat, compuesto de 450 socios, ha celebrado junta extraordinaria, acordando por unanimidad la clausura del mismo."

Es meravellós! Sí, que corren, al Prat! Al Prat hi ha tants automobilistes?

* * *

Llegim que un individu roba cinc duros, i que, per fugir millor, es disfressa de capellà.

Ah!... ve't aquí perquè... Ja, ja: alguns no deuen ésser precisament capellans.

* * *

Treballant sempre. La Fundació Bernat Metge acaba de donar-nos, traduïdes al català per C. Riba i A. Navarro, les "Obres" d'Ausoni, llatí.

En Sanç Capdevila ens dóna la "Història compendiada del Santuari de Sant Magí de la Brufaganya".

El Foment de Pietat Catalana acaba de publicar la obra del Sant Evangeli en català.

Repiquem les campanes.

* * *

Les glòries de la Tardor. L'estiu va a les acaballes; la terra comença a daurar-se pel pròxim adveniment de la daurada Tardor. La fruita òpima, la glòria d'aquesta Tardor seran "Els Nostres Clàssics", que estan a punt de començar a publicar-se.

* * *

—Apa, senyors: encara n'hi cap un altre!

—Mestre: que no hi clisseu? Que no veieu que tot està ple de cistells i de gossos?

—Doncs aneu al *quefa*; que enganxin un altre vagó.

—Un altre vagó? Fos de càrrega, prou que l'hi afeïgrien; però de passatgers? Fugiu, home, fugiu!

—Doncs, feu una reclamació.

—Un llamp que ho encengui tot faré jo! Que us creieu que no em sé de cor que brams d'ase no pugem al cel?

CANT IV

Rondinant i no rondinant, mig drets i mig damunt els passatgers, arribem a Martorell-Empalme.

—(Una veu) *Hagan el favor de trasladarse a los otros vagones, que éstos se quedan.*

... ..
(La mateixa veu) Nada: que se dejan éstos, para añadir otros de carga!

—Ja hi som. Ja ha arribat l'hora de la paciència.

—Escolteu, mestre: que podrieu dir-me a quina hora arribarem a Igualada?

—Per l'any vinent amb vuit. Ja teniu prou bona fe de preguntar l'hora d'arribada, una cosa que ni els els astròlegs encara no l'han descoberta!

—Doncs quina hora és la fixada?

—Això ja són figues d'un altre paner. A les nou i poquets minuts del vespre.

—Així tinc temps de fer-hi un son.

—I si voleu, d'agafar-hi una *encefalitis* i tot!

CANT V

La màquina acaba de fer aigua, l'enganxen, arrenca el tren i... quin soroll tan esgarriós de ferro vell! ni un jazz-band americà. Valga'ns Sant Esteve Sasroviras i la seva pujada!

—Què ha passat?

—Res; es veu que un cargolí s'ha enfilat damunt d'un rail, i ha fet descarrillar un vagó.

—Ai, ai, ai! pobres de nosaltres!

—No us esvereu, mestressa! Als d'Igualada, com que ja d'anys hi estem acostumats, això ens fa l'efecte d'una mitja hora d'envelat.

—Voleu dir que no ens passarà res?

—No, dona, no; estigueu tranquil·la. Tot el que més,

podem arribar amb cinc hores de retard a la Perla de l'Anoya, i gràcies.

Torna a arrencar el tren; i amb empentes i rodolons arribem a Piera.

—Què fem aquí, que ens hi aturem tant?

—Es que la màquina fa aigua.

—Que és molt vella?

—No. Es que s'ho agafa amb massa bona fe i s'acalora, m'enteneu? i, acalorant-se, agafa set.

Arribem a Vallbona; i, amb una capbussada, que ens fa aclucar d'ulls, i resar l'acte de contrició, ens plantem a Capellades... I, una altra vegada, "alto" indefinit.

—Què: també torna a fer aigua la màquina?

Es clar, dona!

—Així, la pobra, deu menjar salat, que tingui tanta set.

I amb rialles, i malediccions, i plors de criatures, arribem a

CANT VI

—Que no senten, quin xiulet més llarg que fa la màquina?... Això vol dir un perill molt gros.

—No digueu disbarats, mestressa. Això vol dir l'entrada triomfal que fa el *convoy* al passeig. Que voleu dir que no es necessita ésser valent, per arribar amb un descarrilament i cinc hores de retard a Igualada? Nosaltres, com que hi estem fets, i som blanquers, ja hi tenim la pell curtida.

I ara digue-me: ¿no és bonic arribar; i sortir a aquesta Plaça de Catalunya igualadina, tota bruta, tota fosca i sense cap carruatge, per haver-se atipat d'esperar? On ho trobaríeu, això? Només podem gaudir-ho els igualadins; els de les altres poblacions tenen de fer-se la traveta, i envejar-nos. Jo mateix, ara, amb aquella satisfacció, arribaré a casa; trobaré la dona i els fillets pregant davant de la Mare de Déu perquè no prengui mal... Després, amb una bufada apagaré el ciris. Una abraçada i un petó a tots; i cap a taula, a sopar; i, després, al repòs. I fins un altre dia, que hi tornem. ¡Voleu més tranquil·litat i felicitat, que la nostra?

UN VIATJER MASELL

Mare de Déu del Carril,
gardeu-lo de prendre mal.

QUÈ T'É MÉS!

—Això no és la llicència de caça, eil!

—Ja; però és la llicència absoluta.

VILAFRANCADES

La radiotelefonía

CREC que pot arribar-se a concloure que la radiotelefonía, en gràcia a la seva utilitat, farà molts adeptes.

Sou, per exemple, un home tímid a ultrança, teniu condicions oratòries—la vostra veu ha estat profusament expesa, amb èxit, per les taules de cafè o per penyes indeterminades—però no goseu a exhibir-vos públicament. Preveieu un fracàs. Allò d'heure-vos-les amb un auditori, des del vostre punt de mira, suspecte, us esvera d'allò més. Esteu convençut que, en sortir a l'escenari patireu anguniosament; el cor serà indefectiblement afectat per un cronòmetric trip-trap...

Això és enutjós, insuportable. Voldríeu figurar, gallejar, ésser una valor tal o tal, però la timidesa us reben-

ta. En canvi, sorgeix la radiotelefonía com una àncora de salvació. Podeu romandre tranquil·lament a casa vostra, i per mitjà d'un aparell inofensiu, la vostra veu arribarà clara i sonora a les mil i tantes oïdes frisoses per sentir-vos, que seran a la Rambla o a "cal Bolet".

Naturalment que l'adopció de la radiotelefonía revolucionaria mig Vilafranca, però trobaria la protecció de l'altre mig, amb el temorenc senyor Joan del Gas al seu capdavant.

Perquè el senyor Joan, que no va enrojolar-se en transformar en *u* la *o* del seu nom, ni perd la serenitat cercant aigua, sent una horror espantosa pels oradors professionals i la més lleu possibilitat de parlar en públic l'atueix i el deixa sense paraula.

TON DEL GAS.

Vilafranca.—Hotel del Brinco.

Madrid: Cogida de Rubito.

San Sebastián: Algabeno, herido.

Alicante: cogida de Puñales.

El Escorial: Salvador Borrull es cogido aparatosamente.

Málaga: Niño de la Palma es cogido corneado y sacado en hombros.

Gijón: cogida de Villalta.

Barcelona: Corpa es cogido por el toro.

Sevilla: cogida aparatosa de Mesa.

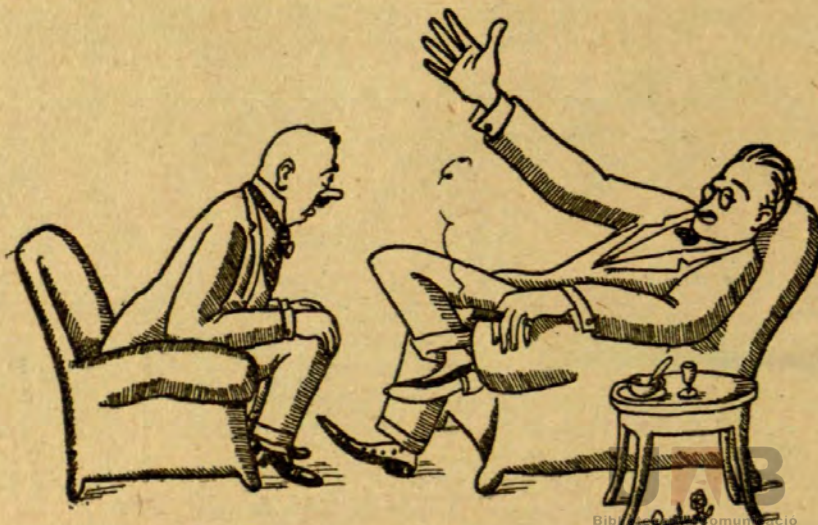
Pinto: resulta cogido Luis Prados.

Huelva: grave cogida de Alvarez.

Valencia de Alcántara: cornada en la región glútea a Tabernerito.

Toledo: Montes sufre una aparatosa cogida.

Pinto: el diestro Chuli es cogido aparatosamente.

GRANDESES RAI, SI TE L'ESCOLTES

—..... i, noil... no falla! al cap de tres minuts, un conill queia mort a deu metres.

—I de quin mal dius que va morir?

ES LA VIDA...

Nena: què vol, reina? escolti, polla.

Que no diguin que els catalans no sabem fer "requiebros".

Era un diumenge al mercat de la Boqueria, a quarts de nou del matí. Ens hi passejàvem, disfrutant en la contemplació d'aquells munts de minestra, tan rica i variada, sanitosa i abundant. Recomanem a les persones de gust aquest passeig, que dóna cent mil voltes al trist i suat Passeig de Gràcia.

Ens trobàvem a les superbes parades de peix, voltat de llagostes, de raps, de lluços, de tonyines, de bacallans, de tot allò que en la mar es cria. Quan de sobte sentim la veu d'una peixetera, amb la següent tirallonga:

—Nena: què vol, reina? escolti, polla.

Vosaltres hauríeu fet el mateix. Jo vaig girar-me a veure la noia benaventurada a la qual era adreçada una tal salutació; havia d'ésser una Venus sortint, blau rosa, d'una conquilla.

No, senyors: era una dona, ni jova, ni guapa, ni nena, ni reina, ni polla. Tinc com a segur que ja no deu provar de mirar-se al mirall, i que es deu fer el monyo a les palpenes.

Al...! (un ai de sospir)

Un tou que va a la caça de noies romàntiques, hel·lèniques, gentilíquies, bucòliques i esdrúixoles.

— *Estic de pega: encara no he pogut matar res!*

— *Perquè vol: compri un auto.*

No em vaig saber estar d'atansar-me a la peixetera (que era bonica de bo de bo) i de dir-li:

—Escolteu, mestressa: que no us havíeu fumut de ningú encara?—Em respon:

—Escolti poll...

—Ep! replico jo immediatament, parleu bé, si us plau.

—Li dic poll—segueix ella, somrient—per no dir-li pollu, que fa lleig... Ha de saber i entendre que no m'he rigut d'aquesta dona. Ja li ho explicaré: aquí a la plaça tot sovint tenim bronques; comencen si som bastos ací, que si som bastos allà... m'entén?

La peixetera anava pujant de to d'una manera alarmadora, vaig estimar prudent d'apaivagar-la.

—Dona, no us hi amoïneu: els uns són bastos, els altres són copes.

—Això!—va respondre, amb una gran riallasa, que feu emmudir mitja Boqueria, i exclamant: és bona aquesta, és bona: l'aprofitaré, no la sabia...

—Sí, dona; les coses s'han de prendre així.

—Doncs com li deia que ens diuen que som bastos, els volem demostrar, a aquestes quatre embusteres, que també en sabem, de fer la gara gara... i, si convé, de dir guapa a una persona més lletja que cag...ai! anava a dir un renec, Jesús Pare que em perdoni!...

—No us hi enfadeu dona.

—Es per fer-li veure que aquí no ens burlem de ningú, som gent formal.

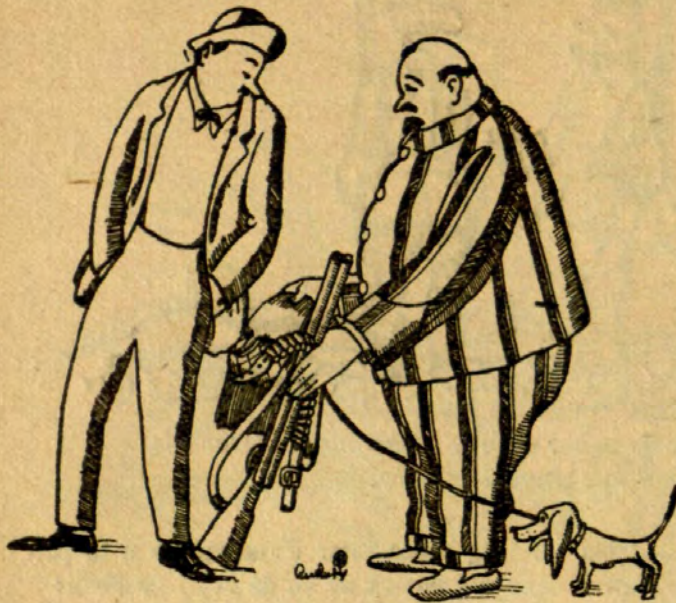
I veient, jo, que més aviat l'entretenia i destorbava que altra cosa, me'n acomiada. Adeussiau li dic.

—Passi-ho bé, senyoret... està ben dit així?

—Com volgueu, sols us deixeu de noms de bèsties. Les persones decents es tracten com a persones.

—Ja té raó ja, senyoret. Passi-ho bé, senyoret... Apa, noies! lluç de palangre, molls i llagostes!...

A LA CIUDAD

ELS HEROIS

—Mira, noi; tinc compromts. Ves-hi tu, a caçar, avui. Act tens els atuells.

—I cap a quina banda us sembla millor que vagi?

—Per caça, segura, la botiga de costum; n'hi trobaràs de fresca i barata.

Egara, pueblo gentil,
cuna de glorias mil,
engalana hoy tus calles
con rancias colgaduras;
y que nuevas partituras
lancen la nueva sin par
de ser duque de tu ciudad
al patricio más insigne
de toda la humanidad,
el que su fama y honor
nunca han sufrido una merma,
el que a política tiene horror,
el que nunca ha sido traidor.
Egara, la nueva Tarrasa,
eres hoy blasón de una invicta raza;
tu nombre, desde este instante,
de gloria y honor será refulgente,
si cambias tu nombre vulgar
desde este momento de la epopeya;
y haces, como nueva Tarpeya,
de dar su nombre a tu ciudad.

REDIS

AL PATRICIO

Cuando la fama inmortal
lanza al viento tu nombre sonoro;
cuando tu frente ducal
ciñe la corona de oro,
recibe estas modestas hojas
del laurel del trovador.
Mi pluma, hoy imposibilitada
de glosar a tu persona,
dedica a tu Ciudad amada
el fruto de tu labor;
contempla, pues, con amor
a la ciudad extraviada,
y escucha que siempre resuena con
furoi
el grito de que muera todo traidor.

ELS QUE HI VOLEN VEURE MOLTES ATXES

—Aara no sé... però em sembla que sí... que processó s'escriu amb h.

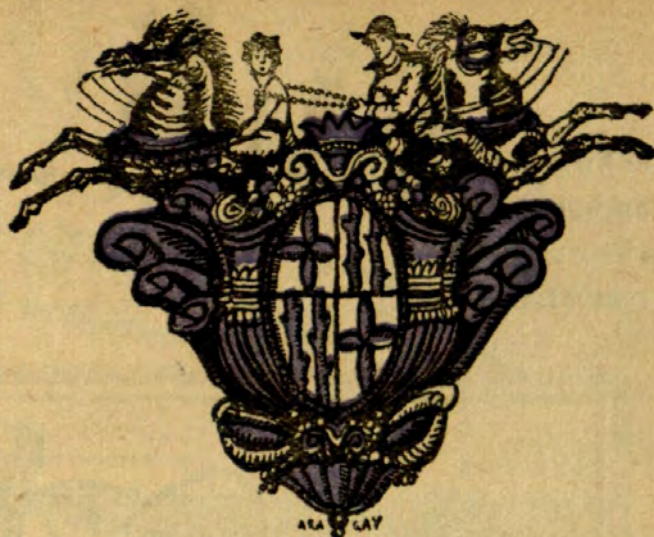
TALLERS REIG

LA CASA MILLOR. — BARCELONA:
Enric Granados, 21 : : Telèfon 2085-A

Mobles a bon preu

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

PARAIGÜES :- OMBREL·LES

VANOS :- BASTONS

J. CARDÚS

PORTA-FERRISSA, 10

ROMEA

TEATRE CATALA

ROMEA

Pròxima inauguració

Temporada selecta

FREIXENET

SAN SADURNÍ DE NOYA

EL BORINOT

Any II - Núm. 44

25 setembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

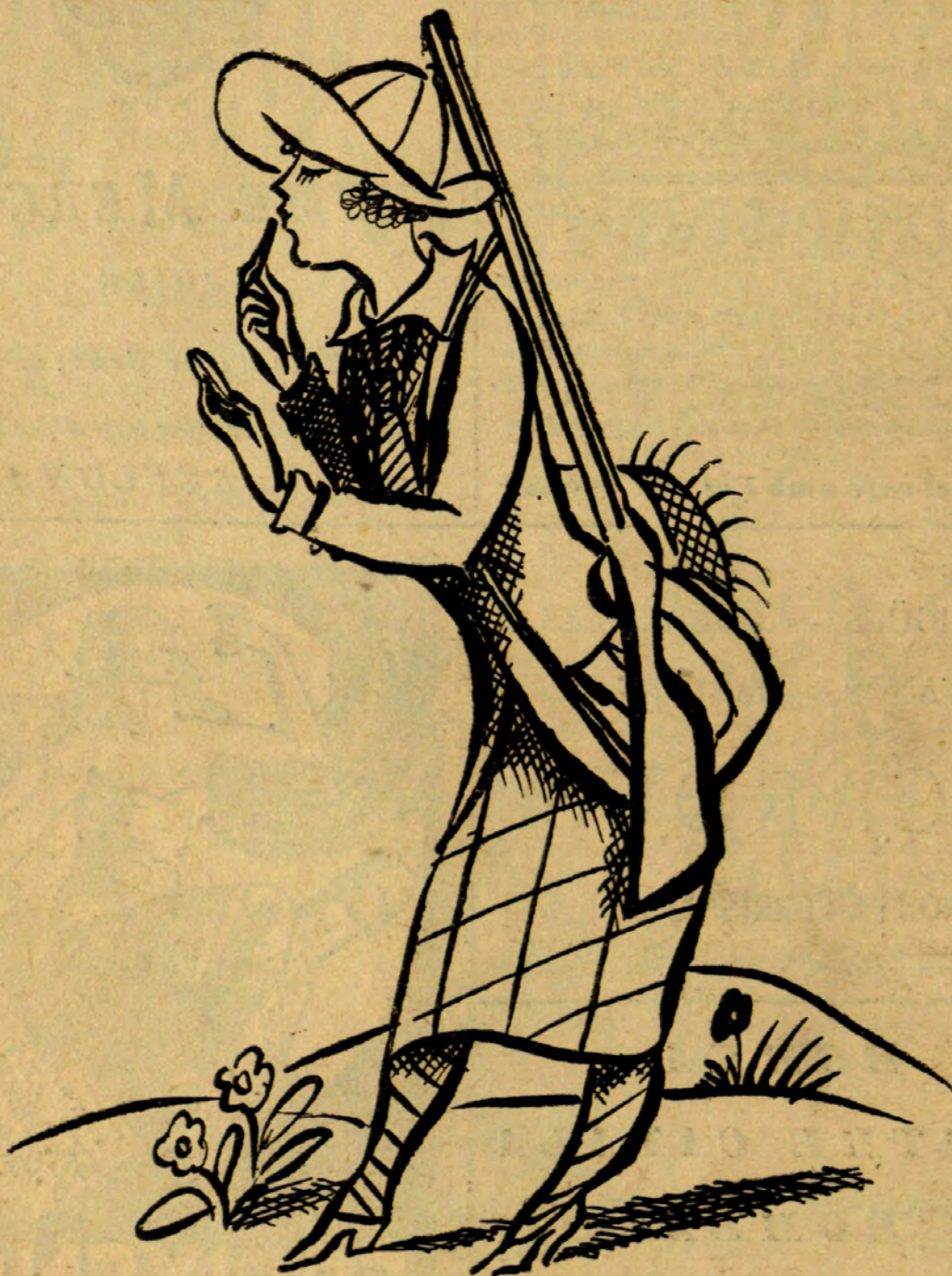
La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

Aquest mirallet em servirà per caçar aloses.